

Likumprojekta
“Grozījumi Latvijas Pareizticīgās Baznīcas likumā”
anotācija

1. Kādēļ likums ir vajadzīgs

I

1. Ar likumprojektu pilnā mērā tiek atzīts un nostiprināts Latvijas Pareizticīgās Baznīcas (turpmāk – Baznīca) kā pilnīgi patstāvīgas un neatkarīgas baznīcas (autokefālas baznīcas) statuss.

2. Baznīca kā pilnīgi patstāvīga un neatkarīga baznīca izveidota ar 1921. gada 6(19). jūlijā Rīgas un Mītavas arhibīskapam Jānim Pommeram piešķirto Tomosu atbilstoši Krievijas Pareizticīgās Baznīcas Svētās sinodes un Augstākās Baznīcas padomes lēmumam Nr. 1026. “Ar vissvētākā patriarha svētību Svētajai sinodei un Augstākajai Baznīcas padomei kopīgā klātbūtnē bija spriedums par patstāvības dāvāšanu pareizticīgajai baznīcai Latvijā visās baznīcas-administratīvās, baznīcas-saimnieciskās, skolu izglītības un baznīcas-valsts/civilo attiecību lietās.

Nolemts: ņemot vērā, ka pareizticīgā baznīca Latvijā atrodas patstāvīgas valsts teritorijā, ļaut minētajai baznīcai izmantot patstāvību visās baznīcas-administratīvās, baznīcas-saimnieciskās, skolu izglītības un baznīcas-valsts/civilo attiecību lietās” (sk.: *Latvijas Pareizticīgās Baznīcas attiecības ar citām pareizticīgām baznīcām. Grām.: Rīgas un visas Latvijas Arhibīskaps Jānis (Pommers). 2. grāmata. Svētrunas, raksti un uzstāšanās. Rīga: Labvēsts, 1993, 98.lpp.*).

3. Kā rakstījis arhibīskaps Jānis Pommers: “Mēs esam bērni, kas no Maskavas patriarhijas pilnīgi labprātīgi un saskaņā ar strikti noteiktiem, kanoniski pareiziem principiem esam izdalīti ārā” (sk.: *Kalniņš J. Latvijas Pareizticīgā Baznīca. Vēstures komentārs. Rīga: San Eстера, 2007, 11.lpp.*).

“Pareizticīgā baznīca, pretēji katoļu baznīcai, vienmēr atzina un atzīst patstāvīgu baznīcu pastāvēšanu, ja zināma zeme ir ieguvusi patstāvību un tas saskan ar kanoniem [...] Arhibīskaps Jānis [...] centās nostādīt savas nākošās bīskapijas stāvokli uz drošiem kanoniskiem pamatiem un panāca šīs bīskapijas patstāvību. [...] Rīgas bīskapija jaunos valstiskos apstākļos palika par šās valsts pareizticīgo apvienojošu organizāciju ar jaunu nosaukumu “Latvijas pareizticīgā baznīca” un ar pašlemšanas un pašnoteikšanās tiesībām savās iekšējās baznīcas lietās. Reizē ar to tika noteikta viņas patstāvība un neatkarība no ārpus valsts teritorijas esošas citas baznīcas varas” (Zariņš J. *Pareizticīgās baznīcas un tās mantas tiesiskais stāvoklis Latvijā. Rīga: Latvijas pareizticīgās baznīcas Sinodes izdevums, 1939, 33.-34.lpp.*).

4. Šādu Baznīcas pilnīgu patstāvību un neatkarību atzina arī Latvijas Republika, nosakot pilnīgi patstāvīgas un neatkarīgas Baznīcas tiesisko statusu attiecībās ar neatkarīgās Latvijas valsts institūcijām (sk. 1926. gada 8. oktobra *Noteikumus par pareizticīgās baznīcas stāvokli*). Kā savās lekcijās uzsvēris Hermanis Albats, Baznīca “bauda pašnoteikšanās un pašvald. tiesības. [...] Virsgans ir baznīcas

galva un neatkarīgs no citām baznīcām” (*Albats H. Baznīcu tiesības. Rīga: Latvijas Universitāte, 1930, 50.lpp.*).

Savukārt arhibīskaps Jānis Pommers 1934. gadā rakstījis: “Kamēr pastāv suverēna Latvija, pastāvēs arī Latvijas Pareizticīgās Baznīcas suverenitāte” (*sk.: Kalniņš J. Latvijas Pareizticīgā Baznīca. Vēstures komentārs. Rīga: San Eštera, 2007, 9.lpp.*).

5. Baznīca pati lēma par savu tiesisko statusu un darbību, tostarp 1935. gadā lūdzot Bizantijas patriarhu iesvētīt jauno bīskapu (*sk.: turpat, 53.-55.lpp.*). Latvijas okupācija 1940. gadā pielika punktu arī Baznīcas suverenitātei (*sk.: turpat, 70.lpp.*). Arhibīskaps Jānis Pommers jau iepriekš bija tālredzīgi rakstījis: “[Maskaviešiem] nav drosmes uzreiz gāzt Latvijas suverenitātes ozolu, viņi to grib cirst pa zaram, un tur viņiem ir drosme. Papriekšu viņi grib nocirst Latvijas Pareizticīgās Baznīcas suverenitātes zaru, lai to aizpludinātu uz Maskavu, pēc tam strādāt tālāk” (*turpat, 53. lpp.*).

6. Pēc Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanas attiecīgais Baznīcas stāvoklis tika atjaunots Latvijas Republikas tieslietu ministra Viktora Skudras un Krievijas Pareizticīgās Baznīcas Maskavas patriarhijas pārstāvja metropolīta Juvenalija sarunās. Viņi vienojās: “Iekļaut statūtos Baznīcas patstāvības un neatkarības pamatu atbilstoši Patriarha Tihona 1921. gada lēmumam, kā arī par kanonisko Latvijas Pareizticīgās baznīcas pakļautību Krievijas Pareizticīgās baznīcas Maskavas Patriarhijai” (*plašāk sk.: Drēģeris M. Par Latvijas Pareizticīgās Baznīcas tiesisko statusu. Jurista Vārds, 15.10.2019., Nr.41(1099)*).

7. Maskavas patriarhijas Sinode 1992. gada 11. augustā pieņēma lēmumu, ar kuru tika atjaunots patriarha Tihona 1921. gada lēmums par Baznīcas patstāvību un neatkarību, kā arī tās agrākais nosaukums. 1992. gada 22. decembrī Maskavas un visas Krievzemes patriarhs Aleksijs II izdeva Tomosu Baznīcai, kurā vēlreiz apstiprināja 1921. gada 6(19). jūlija lēmumu Nr. 1026, ar ko patriarhs Tihons Baznīcai dāvāja patstāvību. Patriarha Aleksija II dāvātais Tomoss uzsver Baznīcas kalpošanu neatkarīgas valsts teritorijā un pirmajā punktā apliecina: “Lai kopš šā laika Latvijas Pareizticīgā Baznīca saskaņā ar mūsu un Svētīgās Sinodes apstiprinātiem viņas statūtiem ir patstāvīga baznīcas-administratīvajās, baznīcas-saimnieciskajās, baznīcas-izglītības un baznīcas-civilajās lietās, pie tam paliekot Maskavas patriarhāta kanoniskajā jurisdikcijā” (*sk.: turpat.*).

8. Respektējot Baznīcas patstāvību un neatkarību un nostiprinot tās statusu attiecībās ar Latvijas valsti, 2008. gada 13. novembrī pieņemts Latvijas Pareizticīgās Baznīcas likums.

II

9. Latvijas Republikas Ārlietu ministrijā 2022. gada 21. jūlijā ir saņemta informācija, ka 2022. gada 24. martā Maskavas patriarhāta sinode patriarha Kirila vadībā izveidojusi “pārvaldi eparhiju lietās, kuras atrodas tuvējā aizrobežā”, kas aizskar Baznīcas patstāvību un neatkarību.

Valsts drošības iestāžu ieskatā, šāda rīcība ir negatīvi vērtējama, kas var iespaidot nacionālo drošību.

10. Šāda vienpusēja rīcība no Krievijas Pareizticīgās baznīcas vadības puses ir vērtējama kā pretēja Baznīcas vēsturiskajam statusam, kurš noteikts ar patriarha Tihona 1921. gada 6(19). jūlijā dāvāto Tomosu un patriarha Aleksija II 1992. gada 22. decembra Tomosu.

Ievērojot šai pārvaldei piešķirto kompetenci, pastāv augsts risks, ka Krievijas Pareizticīgās baznīcas vadība vienpusēji iecerējusi likvidēt Baznīcas patstāvību un neatkarību un *de facto* mainīt tās kanonisko statusu. Tas skar Baznīcas laicīgo statusu Latvijas Republikā, kura noteikšana ekskluzīvi ir Latvijas likumu un Baznīcas statūtu jautājums.

Krievijas Pareizticīgās baznīcas vadība nav pildījusi savas uzņemtas saistības pret Latvijas valsti un Baznīcu un faktiski veikusi apzinātas darbības Baznīcas statusa pazemināšanai. Pastāvot šādiem apstākļiem, Baznīcas statusa jautājumu nav iespējams risināt sarunu ceļā ar Krievijas Pareizticīgo baznīcu.

11. Jau ilgstošā laika periodā un jo īpaši pēc 2022. gada 24. februāra, kad Krievijas Federācija īstenoja iebrukumu (agresiju) Ukrainā, Krievijas pareizticīgā baznīca gan baznīcas vadības līmenī, gan baznīcas garīdznieku līmenī attaisno Krievijas Federācijas sāktu karu, agresiju un vardarbību pret Ukrainas tautu, slavina un attaisno Krievijas pastrādātos kara noziegumus Ukrainas teritorijā. Tāpat Krievijas pareizticīgo baznīcas retorika jau ilgstošā laika periodā pastiprina Kremļa naratīvus un propagandu, kas apšaubā Ukrainas valstiskumu, tās neatkarību un patstāvību. Līdzīga nostāja tiek pausta par citām “tuvējās aizrobežas” valstīm, kas tieši aizskar Latvijas nacionālās drošības intereses.

12. Latvijas nacionālajās interesēs ir starptautiskajās tiesībās balstīta pasaules kārtība un miers reģionā. Latvija ir vienmēr principiāli iestājusies par starptautisko tiesību ievērošanu un likuma varas stiprināšanu valstu starptautiskajās attiecībās. Latvija konsekventi ir vērsusies pret starptautisko tiesību pārkāpumiem un nav atzinusi šādā veidā notikušu pārmaiņu tiesiskumu (piemēram, Latvija atzīst un turpinās atzīt Moldovas, Gruzijas un Ukrainas teritoriālo integritāti).

13. Ievērojot Krievijas pareizticīgās baznīcas ietekmi uz pareizticīgajiem, tostarp Latvijā, patriarha Kirila publiskais atbalsts Krievijas agresijai Ukrainā un pastrādātajiem kara noziegumiem izslēdz jebkādas leģitīmas šīs personas tiesības ietekmēt neatkarīgas un patstāvīgas Baznīcas nostāju un lēmumus neatkarīgā un suverēnā Latvijas valstī. Patriarha Kirila nostāja prasa noteiktu un principiālu tās novērtējumu un valstisku rīcību Latvijas nacionālās drošības interesēs.

Uzklausot Nacionālās drošības padomes viedokli, aicinu Saeimu likumdošanas ceļā stiprināt Baznīcas tiesisko statusu un izslēgt jebkādu tās apdraudējumu no agresorvalsts puses.

14. Neskarot pareizticīgās baznīcas kanoniskās tiesības, Latvijas valstij ir jāspēj nodrošināt un aizsargāt tādu Baznīcas statusu, kāds ir noteikts Latvijas likumos atbilstoši Latvijas valsts un Baznīcas dialogam.

Latvijas valsts, ievērojot nacionālās drošības intereses un respektējot Latvijas pareizticīgo ticības brīvību, uzskata par nepieciešamu ar šo likumprojektu *expressis verbis* nostiprināt, ka Baznīca ir pilnīgi patstāvīga un neatkarīga no jebkādas ārpus

Latvijas esošas baznīcas varas (autokefāla baznīca). Neatkarīgas valsts baznīcai jābūt pilnīgi patstāvīgai un neatkarīgai.

Ar šādu Baznīcas juridiskā statusa tvēruma definējumu likumprojektā Latvijas valsts neskar un neiejaucas Baznīcas ticības mācības un kanonisko tiesību jautājumos.

III

15. Papildus tam likumprojektā paredzēta kārtība, kādā Latvijas valsts institūcijas un privātpersonas tiek informētas par Baznīcas galvas, metropolītu, arhibīskapu un bīskapu stāšanos amatā, kā arī šo amatpersonu atcelšanu no amata. Tas parāda Latvijas valsts attieksmi un apliecina cieņu Baznīcas autokefālam statusam.

Saņemot attiecīgo Baznīcas informāciju, Latvijas Valsts prezidenta kanceleja to paziņo ar oficiālu paziņojumu oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis". Ja Baznīca informē Valsts prezidenta kanceleju par Baznīcas galvas, metropolītu, arhibīskapu un bīskapu pienākumu izpildītāju ievēlēšanu vai atcelšanu no amata, arī šāda informācija publicējama oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis".

16. Likumprojektā paredzētais regulējums dod iespēju pārliecināties, vai amatā ievēlētā persona atbilst visām normatīvo aktu prasībām un nacionālās drošības interesēm.

2. Kāda var būt likuma ietekme uz sabiedrības un tautsaimniecības attīstību

1. Starpkaru Latvijā un pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas Baznīca vēsturiski ir ieņēmusi nozīmīgu lomu sabiedrības vienošanā un izglītošanā, kultūras attīstībā, sociālo jautājumu risināšanā, kā arī valstiskās apziņas veicināšanā. Tādējādi Baznīcai ir vēsturiski neatņemama un būtiska vieta starp citām Latvijas tradicionālajām konfesijām. Kopš savas izveidošanas Baznīca ir bijusi neatkarīga un patstāvīga baznīca, kas atbildis Latvijas valsts un sabiedrības kopējām interesēm (*sk.: Valsts prezidents pasniedz Cildinājuma rakstu Rīgas un visas Latvijas Metropolītam Aleksandram 80 gadu jubilejā. <https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidents-pasniedz-cildinajuma-rakstu-rigas-un-visas-latvijas-metropolitam-aleksandram-80-gadu-jubileja>*).

Likumprojektā ietvertais Baznīcas kā pilnīgi patstāvīgas un neatkarīgas baznīcas (autokefālas baznīcas) statuss stiprinās Baznīcas lomu un sekmēs Latvijas sabiedrības saliedētību uz Latvijas Republikas Satversmes ievadā noteikto vērtību pamata.

2. Baznīca ir Latvijas Republikā reģistrēta reliģiska organizācija, kas ir organizatoriski patstāvīga un neatkarīga un kuras laicīgo statusu nosaka tikai un vienīgi Latvijas Republikas tiesiskais regulējums.

Latvijas valsts institūcijas Baznīcas tiesiskā statusa jautājumu vērtē tikai un vienīgi no Latvijas Republikas tiesiskā regulējuma perspektīvas, neskatot kanonisko tiesību piesaistes un respektējot Latvijas Republikas Satversmes 99. pantā noteikto reliģijas brīvību.

3. Likumprojekts nostiprina Baznīcas pilnīgu patstāvību un neatkarību, tās autokefālas baznīcas statusu un norobežo no agresorvalsts – Krievijas Federācijas – ietekmes, kas ir Latvijas nacionālās drošības interesēs.

3. Kāda var būt likuma ietekme uz valsts budžetu un pašvaldību budžetiem

Likumprojekts nerada papildu ietekmi uz valsts un pašvaldību budžetiem.

4. Kāda var būt likuma ietekme uz spēkā esošo tiesību normu sistēmu

1. Likumprojekts atbilst Latvijas Republikas tiesību sistēmai un Latvijas Republikas Satversmei. Tas respektē un nodrošina Satversmes 99. pantā garantēto ticības, apziņas un reliģijas brīvību (*sk. Satversmes tiesas 2018. gada 26. aprīļa spriedumu lietā Nr. 2017-18-01*).

Ar šo likumprojektu pilnā mērā tiek atzīts un nostiprināts Baznīcas kā pilnīgi patstāvīgas un neatkarīgas baznīcas (autokefālas baznīcas) statuss, kāds *de facto* vēsturiski pastāvējis uz 1921. gada 6(19.) jūlija Tomosa un Ministru kabineta 1926. gada 8. oktobra Noteikumu par pareizticīgās baznīcas stāvokli pamata.

2. 1926. gada 8. oktobrī Latvijas Republikas Satversmes 81. panta kārtībā pieņemtie Noteikumi par pareizticīgās baznīcas stāvokli paredzēja:

1) “Pareizticīgā baznīca Latvijā bauda viņas kanonos paredzētās pašvaldīšanas un pašnoteikšanās tiesības kanonisko priekšrakstu un tiesību normu izdošanā, baznīcas pārvaldībā, baznīcas tiesā un baznīcas saimniecībā” (2. pants);

2) “Kanoniskās saeimas (koncila) ievēlētais valdošais virsgans ir Latvijas pareizticīgās baznīcas galva. Virsgans ir pilnīgi neatkarīgs no jebkādas ārpus Latvijas esošas baznīcas varas. Virsganam kā apustuliskas hierarhiskas varas priekšstāvim pieder tā tiesību un garīgās varas pilnība, kas apzīmēta sv. kanonos un baznīcas noteikumos attiecībā uz patstāvīgas pareizticīgās baznīcas valdošo virsganu.” (5. pants);

3) “Visas ar Latvijas likumiem saskanošās vietējās pareizticīgās baznīcas tiesības un lietas, kuras pie atkarības no Viskrievijas pareizticīgās baznīcas piederēja šās pēdējās virsganiem, sinodei, konsistorijām un citām viņas iestādēm, organizācijām un amatpersonām, tiek atzītas par pārnākušām Latvijas pareizticīgo baznīcai, viņas valdošam virsganam, sinodei un citām viņas iestādēm, organizācijām un amatpersonām pēc kanoniskas piederības” (6. pants) (*sk.: Noteikumi par pareizticīgo baznīcas stāvokli. Valdības Vēstnesis, 11.10.1926., Nr.228*).

Šāds Latvijas likumos noteiktās Baznīcas statuss atbilda 1921. gada 6(19). jūlijā Rīgas un Mītavas arhibīskapam Jānim Pommeram piešķirtajam Tomosam atbilstoši Krievijas Pareizticīgās Baznīcas Svētās sinodes un Augstākās Baznīcas padomes lēmumam Nr. 1026 (*sk.: Latvijas Pareizticīgās Baznīcas attiecības ar citām pareizticīgām baznīcām. Grām.: Rīgas un visas Latvijas Arhibīskaps Jānis (Pommers). 2. grāmata. Svētrunas, raksti un uzstāšanās. Rīga: Labvēsts, 1993, 97.-98.lpp.*).

3. Pēc neatkarības atjaunošanas Baznīcas statuss tika atjaunots sarunās starp Latvijas Republikas tieslietu ministru Viktoru Skudru un Krievijas Pareizticīgās

Baznīcas Maskavas patriarhijas pārstāvi metropolītu Juvenaliju (*plašāk sk.: Drēģeris M. Par Latvijas Pareizticīgās Baznīcas tiesisko statusu. Jurista Vārds, 15.10.2019., Nr.41(1099)*).

Maskavas patriarhijas Sinode 1992. gada 11. augustā pieņēma lēmumu, ar kuru tika atjaunots patriarha Tihona 1921. gada lēmums par Baznīcas patstāvību un neatkarību, kā arī tās agrākais nosaukums, un jau 1992. gada 22. decembrī Maskavas un visas Krievzemes patriarhs Aleksijs II izdeva Tomosu Baznīcai, kurā vēlreiz apstiprināja 1921. gada 6(19). jūlija lēmumu Nr. 1026, ar ko patriarhs Tihons Baznīcai dāvāja patstāvību (*sk.: turpat.*).

Latvijas Republikas likumdevējs ir atzinis Baznīcu kā patstāvīgu un neatkarīgu baznīcu (juridisku personu) ar visām no tā izrietošām tiesībām un pienākumiem, kas turpina 1921. gadā izveidotās baznīcas darbību (*sk.: turpat.*).

4. Latvijas valsts tiesisko pozīciju par Baznīcas statusu esmu apliecinājis 2019. gada 4. oktobrī Rīgas pilī, uzsverot: "Latvijas valstij kopš tās proklamēšanas ir bijis svarīgi, ka neatkarīgā Latvijā darbojas patstāvīga un neatkarīga Latvijas pareizticīgo baznīca. Latvijas pareizticīgajiem neatkarīgā un suverēnā Latvijas valstī ir sava pareizticīgā baznīca, kas darbojas saskaņā ar Latvijas likumiem. Arhibīskapa Jāņa Pommera vadībā tas tika panākts neilgi jau pēc Latvijas Republikas proklamēšanas, un [metropolīta Aleksandra] vadībā pēc neatkarības atgūšanas Latvijas Pareizticīgā Baznīca ir atjaunojusi šo statusu – tā ir patstāvīga un neatkarīga baznīca, kas darbojas neatkarīgas Latvijas teritorijā un vieno Latvijas cilvēkus, kuri pieder pareizticībai" (*Valsts prezidents pasniedz Cildinājuma rakstu Rīgas un visas Latvijas Metropolītam Aleksandram 80 gadu jubilejā. <https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidents-pasniedz-cildinajuma-rakstu-rigas-un-visas-latvijas-metropolitam-aleksandram-80-gadu-jubileja>*).

5. Kādām Latvijas starptautiskajām saistībām atbilst likumprojekts

Likumprojekts atbilst Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 9. pantam un Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 18. pantam.

Kā vairākkārt uzsvērusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, reliģisko kopienu autonomija demokrātiskajā sabiedrībā ir neaizstājama plurālisma sastāvdaļa. Līdz ar to Konvencijas 9. pants ietver arī reliģisku organizāciju privātautonomiju un pienākumu valsts varai izvairīties no rīcības, kas nepamatoti šo privātautonomiju pārkāptu (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009. gada 15. septembra sprieduma lietā "Mirolubovs un citi pret Latviju", iesniegums Nr. 798/05, 80. rindkopu*). Vienlaikus Konvencijas 1. pants uzliek valstīm pienākumu nodrošināt ikvienam, kas ir to jurisdikcijā, Konvencijā garantētās tiesības, tādēļ atsevišķos gadījumos no Konvencijas 9. pants var izrietēt arī valsts pienākums aktīvi rīkoties, lai nodrošinātu netraucētu tiesību uz reliģijas brīvību īstenošanu (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2011. gada 3. februāra sprieduma lietā "Siebenhaar pret Vāciju", iesniegums Nr. 18136/02, 38. rindkopu*). Ievērojot Latvijas pienākumu aizsargāt reliģisko organizāciju likumā paredzētās tiesības (*sk. Reliģisko organizāciju likuma 5. panta otro daļu*), likumprojekts ir vērsts uz Baznīcas autokefālā statusa (pilnīgas patstāvības un neatkarības)

nostiprināšanu. Līdz ar likumprojekta pieņemšanu Latvija izpildīs savu pienākumu rīkoties Konvencijas 9. panta izpratnē, lai Baznīca savas tiesības varētu īstenot bez ārēja apdraudējuma (*sk. anotācijas 1. jautājuma 9.-10. punktu*). Jāuzsver, ka likumprojekts neskar Baznīcas kanoniskās tiesības un nekādi neierobežo personu tiesības nodoties savai reliģijai un paust savu reliģiju, tādēļ likumprojektā noteiktais nav uzskatāms par iejaukšanos personu tiesībās uz reliģijas brīvību.

6. Kādas konsultācijas notikušas, sagatavojot likumprojektu

Likumprojekta izstrādes gaitā notikušas konsultācijas ar Ārlietu ministriju, Tieslietu ministriju un valsts drošības iestādēm. Likumprojekta izstrāde notikusi saziņā ar Baznīcu, un Baznīca ir informēta par Latvijas Republikas nostāju attiecībā uz tās juridisko statusu, proti, ka tā ir autokefāla baznīca.

Likumprojekts apspriests un atbalstīts Nacionālajā drošības padomē. Tas pārrunāts 2022. gada 5. septembrī tikšanās laikā ar Saeimas priekšsēdētāju un visu Saeimas frakciju priekšsēdētājiem.

7. Kā tiks nodrošināta likuma izpilde

Likuma izpildi atbilstoši savai kompetencei nodrošinās Valsts prezidenta kanceleja, Tieslietu ministrija, Uzņēmumu reģistrs un oficiālais izdevums "Latvijas Vēstnesis". Visām valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī privātpersonām saziņā ar Baznīcu ir pienākums respektēt oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis" publicēto informāciju par Baznīcas galvu, metropolītiem, arhibīskapiem un bīskapiem.

Baznīca pēc Likuma spēkā stāšanās līdz 2022. gada 31. oktobrim saskaņo savus statūtus ar šo likumu, izdarot statūtos attiecīgos grozījumus, apstiprinot tos jaunā redakcijā un iesniedzot reģistrācijai Reliģisko organizāciju likumā noteiktajā kārtībā. Tāpat Baznīca līdz 2022. gada 1. oktobrim pirmo reizi paziņo Valsts prezidenta kancelejai par šobrīd amatā esošo Baznīcas galvu, metropolītiem, arhibīskapiem un bīskapiem, lai varētu nodrošināt attiecīgu publikāciju oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis".

Valsts prezidents

Egils Levits